

РЕШЕНИЕ

№ 366

гр. Пловдив, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на
шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Руска Ат. Андреева

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Фаня Т. Рабчева Калчишкова Въззивно
гражданско дело № 20245300500481 по описа за 2024 година

Производство по чл.258, ал.1 и сл. ГПК.

Въззивното производство е образувано по въззивна жалба на Б. К. Ч. от с.Л.,
Община Доспат, обл.Смолян, чрез пълномощника си адв.Е. Р.С., АК-Бургас, с
адрес на кантора: гр.Д., обл.Смолян, ул.“***” против Решение № 349/
19.01.2024г. постановено по гр.д.№ 14808/ 2023г. по описа на ПРС – XIX гр.с.,
с което жалбоподателят е задължен да се въздържа от извършване на
всякакъв акт на физическо и/или психическо насилие по отношение на М. А.
Ч. с адрес с.Л., ул.***, общ.Доспат, обл.Смолян, както и е забранено на
жалбоподателя да приближава М. А. Ч. жилището ѝ, местоработата и местата
и за социални контакти за срок от 6 месеца, както и е осъден жалбоподателя
да заплати сумата 25 лева – дължимата ДТ за производството по делото, както
и 600 лева на молителката, направени разноски за производството. С жалбата
се иска уважаването ѝ, като се приеме, че е основателна и се постанови
решение, с което се отмени обжалваното такова на ПРС като неправилно и
необосновано в частта, в която съдът е приел за установено, че на 30.09.2023г.
жалбоподателят е осъществил втория заявен акт на домашно насилие спрямо
М. А. Ч., изразяващо се в психично насилие чрез отправяне на думи,

изразяващи негативно отношение към нея и му е наложил мерки за защита срещу домашно насилие, които се иска да бъдат отменени с всички, произтичащи от това последици, вкл. като се отмени издадената заповед за защита. Иска се присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.2 във вр. с ал.1, т.3 ЗА. Жалбата се основава на възраженията и доводите, че съдът необосновано е приел с оглед доказателствата по делото, че на ***г. жалбоподателят е осъществил акт на психическо насилие спрямо М. Ч. по заявления от молителката начин, като ответникът е употребил насилие спрямо нея думи, изразяващи негативно отношение и което е възбудило неприятни психични изживявания в същата. За достигане до този извод съдът се е позовал единствено на свидетелските показания на св.И. С., които приел за обективни и безпристрастни и пряко доказващи факта на втория акт на психическо насилие. Счита се, че показанията на този свидетел не кореспондират със заявления от молителката М. Ч. начин на извършения на 30.09.2023г. акт на домашно насилие, в частност – точната фраза и изрази за отправена закана. В молбата по ЗЗДН и приложената към нея декларация по чл.9, ал.3 ЗЗДН, молителката сочи, че на посочената дата „ *** отново при телефонен разговор, след като ми се обади изнервен ** викайки и крещейки ми каза : „ С****“. А св.И. С. твърдял, че :“ на 30 – ти, когато говорихме по телефона, той беше много ядосан, просто й каза: „Недей, че както ми е напушено и главата ми бърмчи, ако си тук при мен в момента, ще ти строша главата“....Заявената от молителката фраза, като начин на извършване на заканата и заявената от св.С. фраза, се счита, че коренно се различават, което водело до извода, че показанията на св.С. не са обективни, както в мотивите неправилно е приел съда. За това се прави довод, че това различие дава основание да се приеме, че св.И. С. не е присъствал на въпросния телефонен разговор, проведен на 30.09.2023г. В тази насока се правят критични бележки на показанията на св.С., които се намират за объркани, противоречиви и взаимно изключващи се, за това, че свидетелят изразил личното си впечатление относно това, че молителката била буквално притеснена и е посочен начинът, по който е изразено това от нея- като не излизала никъде, ходела на работа,сутрин пиели само кафе, почвала работа, свършвало работното време, прибирала се в къщи. Соци се, че показанията на този свидетел са необективни, заради това, че същият живее дълги години на семейни начала с Т. А. К.– леля на молителката , а последната живеела при

тях, видно от приложената декларация. Не били изложени мотиви от съда за реалността на заплахата, както и това дали тя е изпълнима, което е намерило израз в постановеното по делото определение за липса на необходимост от постановяване на заповед за незабавна защита. Към тези изводи на ПРС се добавя аргументът, че страните не живеят в едно населено място, тъй като молителката напуснала семейното жилище и заживяла в гр.**. Алтернативно се сочи, че дори и да се приеме, че в употребените изрази на жалбоподателя има данни за сериозна заплаха спрямо молителката, то следва да се има предвид, че на 18.09.2023г молителката е напуснала семейното жилище. Излагат се също така доводи от показанията на св. Е. Ч. в насока на това, че след тяхната раздяла молителката обиждала и нападала жалбоподателя. Заявява се и обстоятелството, че е налице подадена искова молба за развод пред РС-Девин, която е идентична с тази по молбата по ЗЗДН, с което се излага аргументът, че се цели от молителката доказване на това, че прекратяването на брака поради дълбоко и непоправимо разстройство е по вина на съпруга за това, че спрямо нея е упражнявано домашно насилие. На това се противопоставя аргументът, че целта на ЗЗДН е да защити действителните жертви от конкретен акт/актове на домашно насилие, какъвто се сочи, че не е настоящият.

Постъпил е писмен отговор от адв.В. И., като пълномощник на въззиваемата М. А.Ч., в който се излагат също подробни съображения, в които се оспорват доводите на жалбоподателя във въззивната жалба, като се иска същата да се остави без уважение, да се потвърди постановеното от районния съд съдебно решение. Претендира се присъждане на разноските по делото за настоящата инстанция.

Пловдивски окръжен съд като взе предвид представените по делото доказателства, констатира, че жалбата е подадена в срока по чл.17, ал.1 ЗЗДН, изхожда от надлежна страна, насочена е против подлежащ на обжалване съдебен акт, като процесуално допустима подлежи на разглеждане по същество.

Съдът е бил сезиран с молба по чл.18, ал.1 ЗЗДН от М. А.Ч. от гр.П против Б. К. Ч. от с.Л, обл. Смолян за постановяване на мерки за защита от домашно насилие спрямо молителката от съпруга ѝ - ответника по делото, с изложение в представена Декларация по чл.9, ал.3 ЗЗДН за отправени обиди и заплахи на

датите 29 и 30.09.2023г. чрез нецензурни думи и най-вече с изрази „***“ и при телефонен разговор в изнервено състояние, крещейки: “С***”.

Ответникът с отговора по молбата е заявил възражения, аналогични на поддържаните в настоящата въззивна жалба с оспорване наличието на предпоставки в Закона за уважаване молбата на съпругата му за издаване на Заповед за защита от домашно насилие.

Страните са ангажирали гласни доказателства чрез разпита на св.И. Г. С., без родство със страните и св.Е. Я. Ч., майка на ответника.

Районният съд е уважил молбата на молителката М. Ч., като е приел за доказан вторият посочен акт на домашно насилие, основавайки се на показанията на св.С. относно проведения втори телефонен разговор на датата 30.09.2023г., въз основа на които е установен за доказан втория посочен в декларацията на молителката акт на домашно насилие чрез отправяне на думи с негативно отношение към нея, което е възбудило неприятни психически изживявания на същата. С оглед на това са наложена мярката по чл.5, ал.1, т.1 и ал.3 ЗЗДН за срок от шест месеца.

Въззивният съд, преценявайки събраните по делото гласни доказателства по делото и отчитайки принципно доказателствената сила на Декларацията по чл.13, ал.2, т.3 ЗЗДН, възприема фактическите и правни изводи на районния съд за постановяване на исканата мярка за защита от домашно насилие спрямо молителката против съпруга ѝ, вкл. по следните съображения. Ответникът се явява лице в качеството на съпруг на молителката, първо посочено в разпоредбата на чл.3, т.1 ЗЗДН, като един от определените пасивно легитимирани лица от кръга на включените в разпоредбата на чл.3 ЗЗДН. Посоченият, спорен в настоящото въззивно производство акт на домашно насилие, описан в Декларацията по чл.9, ал.3 ЗЗДН, а именно изразяващ волеизявление на ответника за извършване на агресивни физически действия спрямо молителката, а именно : “С**, съставлява психическо насилие и опит за такова бъдещо физическо насилие, по смисъла на чл.2, ал.1 ЗЗДН, макар и да не е съдържало данни за пряка непосредствена опасност за живота и здравето на молителката към момента на датата на осъществяване на вербалното негативно изявление на ответника на 30.09.2023г., по смисъла на чл.18, ал.1 ЗЗДН. Така извършените действия на ответника в телефонен разговор с молителката на посочената дата са

потвърдени от св.С., който е без родство със страните и при пряко възприемане на случилото се, поради което неговите показания подлежат на кредитиране, независимо от модификацията на възпроизведените от ответника изрази на агресия във вида на :“ „...ако си т***..... Това се намира да е така, тъй като и двата изрази, посочени в декларацията на молителката и този , цитиран от св.С. , се явяват идентични в семантично отношение, а именно изразяват един и същ смисъл - агресивни физически действия или опит за такива, които биха засегнали живота и здравето на пострадалото лице, което във всички случаи засяга негативно психоемоционалната сфера на молителката. С оглед на това доводът на жалбоподателя чрез проц. си представител както по отношение на липса на пълен изразен идентитет в думите, посочени в декларацията на молителката и тези, описани от св.С., така и по отношение на обстоятелството, че страните към момента на осъществения акт на домашно насилие са се намирали в две различни населени места, се явява неоснователен.

Неотносими към настоящото производство са посочените във въззивната жалба обстоятелства, че след раздялата между страните молителката обиждала и нападала жалбоподателя, както и това, че е налице подадена искова молба за развод пред РС-Девин за целите на доказване това, че прекратяването на брака поради дълбоко и непоправимо разстройство е по вина на съпруга.

В настоящия случай правно релевантно се явява това, че приетото в първоинстанционното и въззивно производство е по приложение на целта на специалната законова уредба по ЗЗДН за защиты на действителните жертви от конкретен акт/актове на домашно насилие, какъвто е настоящият установен по делото.

По така изложените съображения, жалбата се намира за неоснователна, а обжалваният акт ще се потвърди като правилен и законосъобразен.

На основание чл.78, ал.1 ГПК на въззиваемата страна се следва присъждане на разноски за настоящата съдебна инстанция, което искане не се поддържа от тази страна, изявено в с.з. на 06.03.2024г. от проц.представител на въззиваемата М. Ч. – адв. В. И..

Водим от горното и на основание чл.271,ал.1, пр.І ГПК, въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 349/ 19.01.2024г. постановено по гр.д.№ 14808/ 2023г. по описа на ПРС – XIX гр.с., с което Б. К. Ч. от с.Л., Община Доспат, обл.Смолян е задължен да се въздържа от извършване на всякакъв акт на физическо и/или психическо насилие по отношение на М. А. Ч. с адрес с.Л. ул**, общ.Доспат, обл.Смолян, както и е забранено на Б. К. Ч. от с.Л., Община Доспат, обл.Смолян да приближава М. А. Ч. жилището ѝ, местоработата и местата и за социални контакти за срок от 6 месеца, както и в частта на разноските.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.17, ал.6 ЗЗДН.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____